DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

12. december 2002 *

I sag C-442/00,

angående en anmodning, som Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Spanien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Ángel Rodríguez Caballero

mod

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1 i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23),

* Processprog: spansk.

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann, V. Skouris, F. Macken og N. Colneric (refererende dommer),

generaladvokat: L.A. Geelhoed
justitssekretær: R. Grass,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den spanske regering ved M. López-Monís Gallego, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongeriges regering ved J.E. Collins, som befuldmægtiget, bistået af barrister K. Smith

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved I. Martínez del Peral, som befuldmægtiget

— EFTA-Tilsynsmyndigheden ved D. Sif Tynes, som befuldmægtiget,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. juni 2002,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 27. oktober 2000, indgået til Domstolen den 30. november 2000, har Tribunal Superior de Justicia de Castilla la Mancha i medfør af artikel 234 EF stillet tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 1 i Rådets direktiv 80/987/EØF 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23, herefter »direktivet«).

2 Disse spørgsmål er rejst i forbindelse med en tvist mellem Rodríguez Caballero og Fondo de Garantía Salarial (lønmodtagernes garantifond, herefter »Fogasa«) angående sidstnævntes afvisning af i henhold til sit subsidiære ansvar at udbetale sagsøgeren de »salarios de tramitación« (løn under proceduren), som var aftalt mellem lønmodtageren og dennes arbejdsgiver i forbindelse med et retsforlig i anledning af uretmæssig opsigelse af Rodríguez Caballero.

Relevante retsregler

Fællesskabsretlige bestemmelser

3 Direktivets artikel 1, stk. 1, bestemmer, at »dette direktiv finder anvendelse på krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet i forhold til arbejdsgivere, der er insolvente i henhold til artikel 2, stk. 1«.

4 I direktivets artikel 2, stk. 2, anføres, at dette ikke berører medlemsstaternes nationale retsregler for så vidt angår definitionen af udtrykkene »arbejdstager«, »arbejdsgiver«, »løn«, »erhvervet ret« og »delvis erhvervet ret«.

5 Artikel 3, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for, at garantiinstitutioner, med forbehold af artikel 4, sikrer arbejdstagerne betaling af tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, og som vedrører løn for perioden inden en bestemt dato.«

6 I direktivets artikel 4 bestemmes, at medlemsstaterne kan indskrænke den i artikel 3 omhandlede betalingspligt for garantiinstitutionerne ved at begrænse den til lønnen for en bestemt periode eller ved at fastsætte et loft.

7 Ifølge direktivets artikel 10, litra a), »berører dette ikke medlemsstaternes mulighed for: [...] at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at undgå misbrug«.

Spanske bestemmelser

8 I henhold til artikel 26, stk. 1, i kongeligt lovdekret nr. 1/1995 af 24. marts 1995 om godkendelse af lovbekendtgørelse af Estatuto de los Trabajadores (BOE nr. 75 af 29.3.1995, s. 9654, herefter »lov om arbejdstagere«) forstås ved løn alle de økonomiske fordele, som arbejdstageren modtager i kontanter eller i naturalier som modydelse for de tjenester, han i kraft af sit arbejde yder for andres regning, når disse fordele honorerer det egentlige arbejde, uanset aflønningsformen eller hvileperioder, der betragtes som arbejdstid.

9 I artikel 33, stk. 1, i lov om arbejdstagere bestemmes:

»Lønmodtagernes garantifond, som er et selvstændigt organ under ministeren for arbejdsforhold og sociale anliggender med status som juridisk person og med retsevne til gennemførelse af sine mål, udbetaler den løn, som arbejdstagerne har krav på i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, konkurs eller betalingsstandsning.

I henhold til ovenstående afsnit anses for løn det beløb, der er anerkendt som sådan i et forlig eller i en domstolsafgørelse under alle de i artikel 26, stk. 1, omhandlede former, samt den supplerende godtgørelse i form af »salarios de tramitación«, som eventuelt er fastsat af den kompetente retlige myndighed, idet fonden ikke under nogen omstændigheder, hverken samlet eller særskilt, udbetaler et beløb, der er større end det beløb, som fremkommer ved at gange det dobbelte af den daglige mindsteløn med antallet af dage, hvor der ikke er udbetalt løn, i op til 120 dage.«

10 Ifølge artikel 33, stk. 4, i lov om arbejdstagere påtager fonden sig de i de foregående stykker nævnte forpligtelser efter at have undersøgt, om kravet er berettiget.

11 Artikel 56, stk. 1 og 2, i lov om arbejdstagere bestemmer følgende:

»1. Når afskedigelsen erklæres for uberettiget, kan arbejdsgiveren inden for en frist på fem dage fra dommens forkyndelse vælge mellem at genansætte arbejdstageren, samt udbetale de »salarios de tramitación«, som fremgår af litra b) i nærværende stykke, eller at udbetale følgende beløb, som skal fastsættes i dommen:

a) en godtgørelse svarende til 45 dages løn pr. ansættelsesår, idet ansættelsesperioder på under et år skal beregnes pro rata på månedlig basis på indtil 42 månedlige udbetalinger

b) et beløb svarende til den skyldige løn fra opsigelsesdatoen og frem til forkyndelsen af dommen, hvori opsigelsen findes uberettiget, eller frem til det

tidspunkt, hvor arbejdstageren igen har fået arbejde, såfremt dette ligger før afsigelsen af dommen, og såfremt arbejdsgiveren fører bevis for de udbetalte beløb med henblik på, at disse skal fratrækkes »salarios de tramitación«.

Arbejdsgiveren skal fortsat have arbejdstageren registreret i den sociale sikringsordning i en periode svarende til den i ovennævnte litra b) anførte lønperiode.

2. Når valget mellem genansættelse og godtgørelse tilfalder arbejdsgiveren, begrænses det i litra b) i foregående stykke anførte beløb til skyldig løn fra opsigelsesdatoen og frem til datoen for det forudgående forlig, såfremt arbejdsgiveren i forliget erkender, at opsigelsen er uberettiget og tilbyder at betale den i litra a) i foregående stykke anførte godtgørelse samt stiller denne til rådighed for lønmodtageren hos Juzgado de lo Social inden for en frist på 48 timer efter indgåelsen af forliget.«

12 Artikel 63 i kongeligt lovdekret nr. 2/1995 af 7. april 1995 om godkendelse af lovbekendtgørelse af Ley de Procedimiento laboral (lov om fremgangsmåden ved indgåelse af arbejdsaftaler, BOE nr. 86 af 11.4.1995, s. 10695, herefter »LPL«) bestemmer, at der forud for anlæggelsen af en retssag skal iværksættes en administrativ forligsprocedure.

13 LPL's artikel 84 foreskriver, at såfremt der ikke kan opnås forlig for den administrative myndighed, skal der iværksættes en ny obligatorisk forligsprocedure for den kompetente dømmende myndighed.

Hovedsagen

14 Rodríguez Caballero, som var ansvarlig for virksomheden AB Diario de Bolsillo SL's eksterne forbindelser, blev den 30. marts 1997 opsagt af sin arbejdsgiver. Den indenretlige forligsprocedure i henhold til LPL's artikel 84 førte til indgåelse af et forlig, hvori nævnte virksomhed dels erkendte, at opsigelsen var uberettiget, og dels indvilligede i at udbetale »salarios de tramitación« fra opsigelsesdagen og frem til datoen for forligets indgåelse, i alt et beløb på 136 896 ESP.

15 Virksomheden udbetalte ikke de nævnte »salarios de tramitación«. Den manglende betaling førte til, at der blev indledt en fuldbyrdelsesprocedure, hvorunder virksomheden AB Diario de Bolsillo SL blev erklæret for insolvent. Rodríguez Caballero anmodede herefter Fogasa om at udbetale »salarios de tramitación«, hvilket fonden afviste i afgørelse af 30. april 1998.

16 Rodríguez Caballero indbragte afgørelsen for Juzgado de lo Social nr. 2 d'Albacete (Spanien). Ved dom af 16. april 1999 frifandt retten sagsøgte med den begrundelse, at Fogasa ifølge artikel 33 i lov om arbejdstagere kun ifalder subsidiært ansvar for »salarios de tramitación«, såfremt disse er blevet fastslået af den kompetente ret og ikke, såfremt disse beror på et forlig mellem parterne.

17 Rodríguez Caballero har appelleret dommen til Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha.

De præjudicielle spørgsmål

18 I forelæggelseskendelsen konstaterer Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, at Fogasa ifølge artikel 33 i lov om arbejdstagere, således som den navnlig fortolkes af Tribunal Supremo (Spanien), i tilfælde, hvor tilgodehavendet er anerkendt under en forligsprocedure for en dømmende eller administrativ myndighed, kun er ansvarlig for almindelig løn, men ikke for »salarios de tramitación«. For at være omfattet af løngarantien skal sidstnævnte være anerkendt ved en domstolsafgørelse.

19 Imidlertid er det den forelæggende rets opfattelse, at der for så vidt angår Fogasas subsidiære ansvar ikke er rimelig grund til at foretage en sondring mellem løntilgodehavender vedrørende »salarios de tramitación« og andre former for løntilgodehavender.

20 For at Fogasa kan ifalde subsidiært ansvar for almindelige lønkrav er det også ifølge spansk ret tilstrækkeligt, at disse er blevet anerkendt under et forlig, det være sig for en dømmende eller for en administrativ myndighed.

21 Et forlig indgået for en dømmende myndighed er bindende og skal godkendes af myndigheden, som desuden er forpligtet til at opfordre parterne til at indlede forhandling. Under alle omstændigheder kan forliget anfægtes, også af Fogasa, såfremt denne finder, at forliget er lovstridigt eller tilsidesætter Fogasas interesser.

22 For at Fogasa kan ifalde subsidiært ansvar forudsættes, at virksomhedens foreløbige insolvens fastslås af en ret, efter at forliget er forsøgt fuldbyrdet, og Fogasa har i denne forbindelse en særskilt ret til intervention, som giver den adgang til at fremføre de bemærkninger, den finder relevante.

23 Ifølge den forelæggende ret kan Fogasa under alle omstændigheder ved en begrundet afgørelse under den procedure, som skal indledes på arbejdstagerens foranledning, afslå at betale den subsidiære erstatning, der rejses krav om, såfremt den er af den opfattelse, at forligsaftalen er indgået ved hjælp af svig. Samme beføjelse tilkommer den, når lønkravet er anerkendt ved dom. Under disse omstændigheder består der altså for fonden tilstrækkelige garantier til at undgå misbrug.

24 På grundlag af disse overvejelser har Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende tre præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal »salarios de tramitación«, som en virksomhed skal betale til en arbejdstager på grund af uberettiget afskedigelse, anses for et »krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet«, i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens?

2) Består der i bekræftende fald ifølge artikel 1, stk. 1, i direktiv 80/987 en forpligtelse til at fastsætte arbejdstagernes krav ved en judiciel eller administrativ afgørelse, eller omfatter disse alle de lønkrav, der anerkendes under

enhver anden ved lov foreskrevet procedure, som kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse, såsom en obligatorisk forligsprocedure for et judicielt organ, som skal opfordre parterne til forlig, før det iværksætter den omtvistede procedure, og som skal godkende indholdet af forliget eller kan afvise det, såfremt det finder, at forliget vil påføre en af parterne et alvorligt tab, indebære en omgåelse af lovgivningen eller et retsmisbrug?

3) Såfremt »salarios de tramitación«, der anerkendes under et forlig, som er indgået for og godkendt af et judicielt organ, må antages at udgøre krav fra arbejdstagere i direktivets forstand, kan det nationale judicielle organ, der skal afgøre tvisten, da undlade at anvende en national retsregel, hvorefter lønkravet ikke henhører under de fordringer, som statens nationale garantiinstitution, Fondo de Garantía Salarial, dækker, og anvende direktivets artikel 1, stk. 1, direkte, i det omfang det anser denne bestemmelse for at være klar, præcis og ubetinget?«

Det første og andet spørgsmål

25 I det første og andet spørgsmål, som skal undersøges under ét, spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om og i givet fald under hvilke omstændigheder krav i form af »salarios de tramitación« falder ind under begrebet »krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet« som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1.

26 Indledningsvis bemærkes, at direktivets artikel 1, stk. 1, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, viser, at dette kun angår arbejdstagernes tilgodehavender, der hidrører fra arbejdsaftaler eller ansættelsesforhold, når disse tilgodehavender vedrører løn i henhold til nævnte artikel 3, stk. 1.

27 Ifølge direktivets artikel 2, stk. 2, påhviler det national ret at præcisere udtrykket »løn« og at definere indholdet heraf. I det foreliggende tilfælde henviser direktivet således til spansk ret.

28 Til fastlæggelse af, hvilke former for løn Fogasa er ansvarlig for, omfatter artikel 33 i lov om arbejdstagere, således som den fortolkes af Tribunal Supremo, foruden løn i henhold til artikel 26, stk. 1, i lov om arbejdstagere kun »salarios de tramitación« for så vidt som disse er fastsat i en domstolsafgørelse.

29 Der rejses imidlertid spørgsmål om, hvorvidt beføjelsen til i national ret at præcisere de ydelser, som garantiinstitutionen har ansvaret for, ikke er undergivet krav ifølge fællesskabsretten og om, hvorvidt Kongeriget Spanien har overholdt disse krav ved definitionen af udtrykket »løn« i direktivets artikel 2, stk. 2's forstand.

30 Hvad angår eksistensen af sådanne fællesskabsretlige krav bemærkes dels, at ifølge fast retspraksis hører grundrettighederne til de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen skal beskytte, dels, at krav i henhold til de i fællesskabsretten gældende principper for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder også er bindende for medlemsstaterne, når disse gennemfører fællesskabsbestemmelserne. Følgelig påhviler det medlemsstaterne i videst muligt omfang at anvende disse bestemmelser, således at de nævnte principper ikke tilsidesættes (jf. dom af 24.3.1994, sag C-2/92, Bostock, Sml. I, s. 955, præmis 16, og af 13.4.2000, sag C-292/97, Karlsson m.fl., Sml. I, s. 2737, præmis 37).

31 Når nationale retsforskrifter falder inden for anvendelsesområdet for fællesskabsretten, skal Domstolen ved en præjudiciel forelæggelse give alle de oplysninger med hensyn til fortolkningen, som kræves, for at den nationale ret

kan vurdere, om disse retsforskrifter er i overensstemmelse med de grundrettigheder, som Domstolen skal beskytte (dom af 18.6.1991, sag C-260/89, ERT, Sml. I, s. 2925, præmis 42, og af 19.11.1998, sag C-85/97, SFI, Sml. I, s. 7447, præmis 29).

32 Blandt grundrettighederne findes navnlig det almindelige princip om forbud mod forskelsbehandling. I henhold til dette princip må forhold, der er sammenlignelige, ikke behandles forskelligt, medmindre en sådan forskelsbehandling er objektivt begrundet (jf. bl.a. dom af 12.7.2001, sag C-189/01, Jippes, Sml. I, s. 5689, præmis 129, og af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 91).

33 Det fremgår både af forelæggelseskendelsens grunde og af den spanske regerings skriftlige bemærkninger, at alle arbejdstagere, som bliver uberettiget opsagt, ifølge spansk lovgivning befinder sig i samme situation med hensyn til deres krav på »salarios de tramitación«. Hvis arbejdsgiveren imidlertid er insolvent, følger det af artikel 33, stk. 1, i lov om arbejdstagere, at de afskedigede arbejdstagere behandles forskelligt for så vidt som ret til betaling via Fogasa af tilgodehavender vedrørende »salarios de tramitación« kun anerkendes for de tilgodehavender, som er fastsat ved domstolsafgørelse.

34 En sådan forskelsbehandling er kun tilladt, såfremt den er objektivt begrundet.

35 Med henblik på at retfærdiggøre nævnte forskelsbehandling har den spanske regering udtrykkeligt henvist til direktivets artikel 10 og gjort gældende, at den pågældende sondring har til formål at undgå misbrug.

36 Det er korrekt, at direktivets artikel 10 gør det muligt for medlemsstaterne at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at undgå misbrug. Imidlertid fremgår det af det i forelæggelseskendelsen anførte og af den spanske regerings bemærkninger vedrørende Fogasas rolle, at fonden har tilstrækkelige garantier for at undgå svig. I hvert fald kan Fogasa navnlig ved en begrundet afgørelse under den procedure, som skal iværksættes på arbejdstagerens foranledning, afslå at betale den subsidiære erstatning, der rejses krav om, såfremt den er af den opfattelse, at forliget er indgået ved hjælp af svig.

37 I øvrigt fremgår det af forelæggelseskendelsens grunde, at forligsindgåelsen, for så vidt som denne finder sted på basis af LPL's artikel 84, er tæt overvåget af et judicielt organ, som skal godkende forliget.

38 Derfor kan det forhold, at betaling af tilgodehavender vedrørende »salarios de tramitación« kun er sikret via Fogasa, såfremt disse er fastslået ved en domstolsafgørelse, ikke anses for at være en i henhold til direktivets artikel 10 nødvendig foranstaltning for at undgå misbrug.

39 Eftersom der ikke er fremført andre argumenter med henblik på at retfærdiggøre den i denne doms præmis 33 nævnte forskelsbehandling, må det konstateres, at der ikke er anført overbevisende argumenter, som gør det muligt at retfærdiggøre sondringen mellem på den ene side almindelige løntilgodehavender samt tilgodehavender på »salarios de tramitación«, der er tilkendt ved en domstolsafgørelse, og på den anden side tilgodehavender på »salarios de tramitación«, der er anerkendt under en forligsprocedure, med henblik på at udelukke sidstnævnte tilgodehavender fra direktivets anvendelsesområde.

40. På baggrund af ovenstående må det første og andet spørgsmål besvares således, at tilgodehavender i form af »salarios de tramitación« skal anses for krav, som arbejdstagere i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold har erhvervet (jf. direktivets artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1), og som vedrører løn, uanset i henhold til hvilken procedure de er fastsat, såfremt sådanne tilgodehavender, som er anerkendt ved en domstolsafgørelse, ifølge den pågældende nationale lovgivning medfører ansvar for garantiinstitutionen, og såfremt en forskellig behandling af identiske tilgodehavender ikke er objektivt berettiget.

Det tredje spørgsmål

41 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt at få afgjort, om den er berettiget til at tilsidesætte en national bestemmelse som den foreliggende i det tilfælde, hvor denne på diskriminatorisk vis udelukker tilgodehavender i form af »salarios de tramitación«, der ikke er fastsat i en domstolsafgørelse, fra at være omfattet af begrebet »løn« i henhold til direktivets artikel 2, stk. 2.

42 Konstateres det, at der i strid med fællesskabsretten foreligger forskelsbehandling, kan overholdelsen af ligebehandlingsprincippet, så længe der ikke er vedtaget foranstaltninger, som genindfører ligebehandlingen, kun sikres ved, at personer tilhørende den kategori, som forskelsbehandles, indrømmes de samme rettigheder som de personer, der tilhører den privilegerede kategori.

43 I et sådant tilfælde har den nationale ret pligt til at tilsidesætte enhver national bestemmelse, der er diskriminerende, uden at den behøver at anmode om eller afvente, at bestemmelsen forinden ophæves af lovgiver, og den har pligt til at anvende de samme regler på den gruppe, der forskelsbehandles, som gælder for de øvrige arbejdstagere (jf. hvad angår lige løn for mandlige og kvindelige arbejdstagere dom af 7.2.1991, sag C-184/89, Nimz, Sml. I, s. 297, præmis 18-20, og af 28.9.1994, sag C-408/92, Avdel Systems, Sml. I, s. 4435, præmis 16).

44 Følgelig må svaret på det tredje spørgsmål være, at den nationale ret bør tilsidesætte en national bestemmelse, som i strid med ligebehandlingsprincippet ikke lader begrebet »løn« i henhold til direktivets artikel 2, stk. 2, omfatte tilgodehavender i form af »salarios de tramitación«, der er aftalt under en forligsprocedure, som har fundet sted for og er godkendt af en dømmende myndighed. De regler, som gælder for arbejdstagere, hvis tilgodehavender af samme art i henhold til den nationale definition af begrebet »løn« hører ind under direktivets anvendelsesområde, skal den nationale ret også anvende på personer tilhørende den gruppe, som forskelsbehandles.

Sagens omkostninger

45 De udgifter, der er afholdt af den spanske regering og af Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen og af EFTA-Tilsynsmyndigheden, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha ved kendelse af 27. oktober 2000, for ret:

1) I henhold til artikel 1, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens skal tilgodehavender i form af »salarios de tramitación« anses for krav, som arbejdstagere har erhvervet i medfør af en arbejdsaftale eller et ansættelsesforhold, og som vedrører løn, uanset i henhold til hvilken procedure, de er fastsat, såfremt sådanne tilgodehavender, som er anerkendt ved en domstolsafgørelse, ifølge den pågældende nationale lovgivning medfører ansvar for garantiinstitutionen, og såfremt en forskellig behandling af identiske tilgodehavender ikke er objektivt berettiget.

2) Den nationale ret bør tilsidesætte en national bestemmelse, som i strid med ligebehandlingsprincippet ikke lader begrebet »løn« i henhold til direktivets artikel 2, stk. 2, omfatte tilgodehavender i form af »salarios de tramitación«, der er aftalt under en forligsprocedure, som har fundet sted for og er godkendt af en dømmende myndighed. De regler, som gælder for arbejdstagere, hvis tilgodehavender af samme art i henhold til den nationale definition af begrebet »løn« hører ind under direktivets anvendelsesområde, skal den nationale ret også anvende på personer tilhørende den gruppe, som forskelsbehandles.

Puissochet Gulmann Skouris

Macken Colneric

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. december 2002.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Sjette Afdeling